

“मीठे बच्चे- आफ्नो उन्नतिको लागि दिनहुँ राति सुत्नु भन्दा पहिला आफ्नो चार्ट जाँच गर- मैले सारा दिनमा कसैलाई दुःख त दिइँन ?”

प्रश्न:- महान् सौभाग्यशाली बच्चाहरूमा कुनचाहिँ बहादुरी हुन्छ?

उत्तर:- जो महान् सौभाग्यशाली छन्, उनीहरू स्त्री-पुरुष साथमा रहेर पनि भाइ-भाइ भएर रहन्छन्। स्त्री-पुरुषको भान हुँदैन। पक्का निश्चयबुद्धि हुन्छन्। महान् सौभाग्यशाली बच्चाले तुरुन्तै सम्झन्छन्- म पनि विद्यार्थी, यिनी पनि विद्यार्थी, भाइ-बहिनी भयौं। तर यो बहादुरी तब चलन सक्छ, जब आफूलाई आत्मा सम्झन्छन्।

गीत:- मुखडा देख ले प्राणी.....

ओम् शान्ति। यो कुरा दिनहुँ बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- सुत्ने बेलामा आफ्नो चार्ट जाँच गर- कसैलाई दुःख त दिइँन र कति समय बाबालाई याद गरें? मूल कुरा यो हो। गीतमा पनि भनिएको छ, आफूभिन्न हेर- म तमोप्रधानबाट कति सतोप्रधान बनेको छु? सारा दिनमा आफ्नो प्यारो बाबालाई कति समय याद गरें? कुनै पनि देहधारीलाई याद गर्नु छैन। सबै आत्माहरूलाई भनिन्छ आफ्नो पितालाई याद गर। अब फर्केर जानु छ। कहाँ जाने हो? शान्तिधाम हुँदै नयाँ दुनियाँमा जानु छ। यो त पुरानो दुनियाँ हो नि। जब बाबा आउनु हुन्छ तब स्वर्गको द्वार खुल्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी संगमयुगमा बसेका छौं। यो पनि आश्चर्य छ- जो संगमयुगमा आएर स्टिमरमा बसेर पनि फेरि उत्रिन्छन्। अहिले तिमी संगमयुगमा पुरुषोत्तम बन्नको लागि नाउमा बसेका छौ, पारी जानको लागि। फेरि पुरानो कलियुगी दुनियाँबाट मन हटाउनु छ। यो शरीरद्वारा केवल पार्ट खेल्नु छ। अब हामी फर्केर जानु छ, धेरै खुसीसंग। मनुष्यले मुक्तिको लागि कति मेहनत गर्छन् तर मुक्ति-जीवनमुक्तिको अर्थ जानेका छैनन्। शास्त्रहरूमा शब्द सुनेका छन् तर त्यो के चीज हो, कसले दिनुहुन्छ, कहिले दिनुहुन्छ, यो केही पनि थाहा छैन। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- बाबा आउनु हुन्छ मुक्ति-जीवनमुक्तिको वर्सा दिनको लागि। त्यो पनि कुनै एकपटक कहाँ हो र, अनेक पटक। अनगिन्ती पटक तिमी मुक्तिबाट जीवनमुक्ति फेरि जीवन बन्धनमा आएका छौ। तिमीलाई अहिले यो ज्ञान भएको छ- हामी आत्मा हौं, बाबाले हामी बच्चाहरूलाई धेरै शिक्षा दिनुहुन्छ। तिमीले भक्तिमार्गमा दुःखमा याद गर्थ्यौ, तर पहिचान थिएन। अहिले मैले तिमीलाई आफ्नो पहिचान दिएको छु- कसरी मलाई याद गर्थौ भने तिमी विकर्म विनाश हुन्छ। अहिलेसम्म कति विकर्म भएका छन्, त्यो आफ्नो चार्ट राख्नाले थाहा हुन्छ। जो सेवामा लागि रहन्छन् उनीहरूलाई थाहा हुन्छ, बच्चाहरूलाई सेवाको सोख हुन्छ। आपसमा मिलेर राय सल्लाह गरेर सेवामा निस्कन्छन्, मनुष्यको जीवन हीरा जस्तो बनाउन। यो कति पुण्यको कार्य हो। यसमा खर्च आदिको पनि कुरा छैन। केवल हीरा जस्तो बन्नको लागि बाबालाई याद गर्नु छ। पुखराजपरी, सब्जपरी जे पनि नाम छन्, त्यो तिमी नै हो। जति यादमा रहन्छौ त्यति हीरा जस्तो बन्छौ। कोही माणिक जस्तो, कोही पुखराज जस्तो बन्छौ। ९ रत्न हुन्छन् नि। कुनै दशाग्रह लाग्यो भने ९ रत्नको औँठी लगाउँछन्। भक्तिमार्गमा धेरै बूटी दिन्छन्। यहाँ त सबै धर्मको लागि एउटै बूटी छ- मनमनाभव किनकि भगवान एउटै हुनुहुन्छ। मनुष्यबाट देवता बन्न वा मुक्ति-जीवनमुक्ति पाउने पुरुषार्थ एउटै छ। केवल बाबालाई याद गर्नु छ, मेहनतको कुनै कुरा छैन। सोच्नु छ- मलाई याद किन टिक्दैन? सारा दिनमा किन यति थोरै याद गरें? जबकि यो यादबाट हामी सदा स्वस्थ, निरांगी बन्छौं भने किन आफ्नो चार्ट राखेर उन्नति नगर्ने? धेरै यस्ता छन् जसले २-४ दिन चार्ट राखेपछि फेरि बिर्सिन्छन्। कसैलाई पनि सम्झाउन धेरै सहज छ। नयाँ दुनियाँलाई सत्ययुग र पुरानो दुनियाँलाई कलियुग भनिन्छ। कलियुग परिवर्तन भएर सत्ययुग हुन्छ। परिवर्तन हुन्छ त्यसैले त मैले सम्झाइरहेको छु।

कति बच्चाहरूलाई यो पक्का निश्चय हुँदैन- यहाँ उही निराकार बाबा ब्रह्मा तनमा आएर हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। अरे, ब्राह्मण हौ नि। ब्रह्माकुमार-कुमारी कहलाउँछन्, त्यसको अर्थ के हो, वर्सा कहाँबाट मिल्छ! गोदमा तब लिइन्छ जब केही प्राप्ति हुन्छ। तिमी ब्रह्माका बच्चाहरू ब्रह्माकुमार-कुमारी किन बनेका हौ? साच्चै बनेका हौ वा यसमा पनि कसैलाई संशय हुन्छ। जो महान् सौभाग्यशाली बच्चाहरू छन् उनीहरू स्त्री-पुरुष साथैमा

रहेर पनि भाइ-भाइ भएर रहन्छन्। स्त्री-पुरुषको भानै हुँदैन। पक्का निश्चयबुद्धि भएन भने स्त्री-पुरुषको दृष्टि परिवर्तन हुन पनि समय लाग्छ। महान् सौभाग्यशाली बच्चाहरूले तुरुन्तै बुझ्छन्- म पनि विद्यार्थी, यिनी पनि विद्यार्थी, भाइ-बहिनी हौं। यो बहादुरी तब चल्न सक्छ, जब आफूलाई आत्मा सम्झिन्छ। आत्माहरू त सबै भाइ-भाइ हुन्, फेरि ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू बनेपछि भाइ-बहिनी हुन्छन्। कति त बन्धनमुक्त पनि हुन्छन्, तैपनि केही न केही बुद्धि जान्छ। कर्मातीत अवस्था हुनमा समय लाग्छ। तिमी बच्चाहरूको मनमा धेरै खुसी हुनुपर्छ। कुनै पनि झन्झट छैन। हामी आत्माहरू अब बाबाको पास जान्छौं, पुरानो शरीर आदि सबै छोडेर। हामीले कति पार्ट खेलेका छौं। अब चक्र पूरा हुन्छ। आफूसँग यस प्रकार कुरा गर्नु छ। जति कुरा गरिरहन्छौं त्यति हर्षित पनि भइरहन्छौं र आफ्नो चाल-चलनलाई पनि हेरिरहन्छौं- कहाँसम्म म लक्ष्मी-नारायणलाई वरण गर्न लायक बनेको छु? बुद्धिले जानिन्छ- अब थोरै समयमा पुरानो शरीर छोड्नु छ। तिमी कलाकार पनि हौं नि। आफूलाई कलाकार सम्झिन्छौं। पहिला सम्झिदैनथ्यौं, अहिले यो ज्ञान मिलेको छ। त्यसैले मनमा धेरै खुसी हुनुपर्छ। पुरानो दुनियाँबाट वैराग्य, घृणा आउनु पर्छ।

तिमी बेहदका संन्यासी, राजयोगी हौं। यस पुरानो शरीरको पनि बुद्धिद्वारा संन्यास गर्नु छ। आत्माको सम्झन्छ- यसमा बुद्धि लगाउनु छैन। बुद्धिद्वारा यो पुरानो दुनियाँ, पुरानो शरीरलाई संन्यास गरेको छु। अब हामी आत्माहरू जान्छौं, गएर बाबासँग मिलन मनाउँछौं। त्यो पनि तब हुन्छ जब एक बाबालाई याद गर्छौं। अरू कसैलाई याद गर्यौं भने अवश्य पनि स्मृति आउने छ। फेरि सजाय पनि खानु पर्छ र पद पनि भ्रष्ट हुन्छ। जो राम्रा-राम्रा विद्यार्थी हुन्छन्, उनीहरूले आफैँसँग प्रतिज्ञा गर्छन्- मैले छात्रवृत्ति लिएरै छोड्छु। यहाँ पनि हेरेकले यो ख्याल गर्नु छ- मैले बाबासँग पूरा राज्य-भाग्य लिएरै छोड्छु। उनीहरूको चालचलन पनि त्यस्तै हुन्छ। पछि गएर पुरुषार्थ गर्दै-गर्दै छलाड लगाउनु छ। त्यो तब हुन्छ जब दिनहुँ राति आफ्नो अवस्था देख्छौं। बाबाको पासमा समाचार त हरेकको आउँछ नि। बाबाले हरेकलाई जान्न सक्नुहुन्छ, कतिलाई त भनिदिनुहुन्छ- तिमीमा त्यो देखिँदैन। यी लक्ष्मी-नारायण बन्ने जस्तो अनुहार देखिँदैन। चाल-चलन, खानपिन आदि त हेर। सेवा कति गर्छौं! फेरि के बनौला! फेरि दिलले सम्झन्छन्- मैले केही गरेर देखाउँछु। यसमा आफ्नो तकदिर उच्च बनाउनको लागि हरेकले स्वतन्त्र रूपले पढ्नु छ। यदि श्रीमतमा चलेनन् भने फेरि उच्च पद पनि पाउन सक्दैनन्। अहिले पास नभए कल्प-कल्पान्तर हुँदैनन्। तिमीलाई सबै साक्षात्कार हुन्छ- म कुन पद पाउन लायक छु? आफ्नो पदको पनि साक्षात्कार भइरहने छ। सुरुमा पनि साक्षात्कार गर्थे फेरि बाबाले सुनाउनको लागि मनाही गर्नुहुन्थ्यो। अन्त्यमा सबै थाहा हुन्छ- म के बन्छु, फेरि त केही गर्न सकिँदैन। कल्प-कल्पान्तर यही हालत हुन्छ। डबल शिरताज, डबल राज्य-भाग्य पाउन सक्दैनन्। अहिले पुरुषार्थ गर्ने समय धेरै छ, त्रेताको अन्त्यसम्मका लागि १६१०८ को ठूलो माला बन्नु छ। यहाँ तिमी आएका हौं नरबाट नारायण बन्ने पुरुषार्थ गर्ने। जब सानो पदको साक्षात्कार हुन्छ अनि त्यस समय घृणा आउन थाल्छ। शिर झुक्छ। मैले त केही पनि पुरुषार्थ गरिँनँ। बाबाले कति सम्झाउनु भयो- चार्ट राख, यो गर। बाबा भन्नुहुन्थ्यो- जो जो बच्चाहरू आउँछन् सबैको फोटो होस्। ग्रुपको एउटै फोटो भए पनि केही छैन। पार्टीहरू लिएर आउँछौं नि। अनि त्यसमा मिति आदि सबै राखिएको होस्। फेरि बाबाले बताउनु हुन्छ- को गिर्यो? बाबाको पासमा सबै समाचार आउँछ, बताइरहन्छन्। कतिलाई मायाले आकर्षित गरेर लग्यो। समाप्त भयो। बच्चीहरू पनि धेरै गिर्छन्। एकदम दुर्गति पाउँछन्, कुरै नसोध। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू होसियार बन। मायाले कुनै न कुनै रूप धारण गरेर पक्रिन्छ। कसैको नाम-रूपतिर हेर्दै नहेर। देख्न त यी आँखाबाट देख्छौं तर बुद्धिमा एक बाबाको याद रहोस्। तेस्रो नेत्र मिलेको छ, त्यसैले बाबालाई नै देख, बाबालाई नै याद गर। देह-अभिमानलाई छोड्दै जाऊ। यस्तो पनि होइन- आँखा झुकाएर कसैसँग कुरा गर्नु छ। यस्तो कमजोर बन्नु हुँदैन। देखेर पनि योग आफ्नो परमप्रिय प्रियतम बाबामा होस्। यस दुनियाँलाई देखेर पनि भित्र यो स्मशानघाट बन्छ भन्ने सम्झनु छ। यससँग के सम्बन्ध राख्ने? तिमीलाई ज्ञान प्राप्त भएको छ, यसलाई धारण गरेर त्यसमा चल्नु छ।

तिमी बच्चाहरूले जब प्रदर्शनी आदिमा सम्झाउँछौं, मुखबाट हजारौं पटक बाबा-बाबा शब्द निस्कनु पर्छ। बाबालाई याद गर्नाले तिमीलाई कति फाइदा हुन्छ। शिवबाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर्यौं भने विकर्म विनाश हुन्छ। शिवबाबालाई याद गर्यौं भने तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर। यो नबिसै। बाबाको डाइरेक्शन मिलेको छ मनमनाभव। बाबाले भन्नुभएको छ- यो 'बाबा' शब्द खुब राम्ररी कण्ठ गरिराख। सारा दिन बाबा-बाबा भनिरहनु पर्छ। अरू कुनै कुरा होइन। नम्बरवन मुख्य कुरा यही नै हो। पहिला

बाबालाई जान्नु, यसैमा कल्याण छ। यो ८४ को चक्रलाई बुझ्न त धेरै सजिलो छ। बच्चाहरूलाई प्रदर्शनीमा सम्झाउने धेरै सोख हुनुपर्छ। यदि कहीं आफूले सम्झाउन सक्दैनौ भने भन्न सक्छौ- म हाम्रो ठूलो दिदीलाई बोलाउँछु किनकि यो पनि पाठशाला हो नि। यसमा कसैले थोरै, कसैले धेरै पढ्छन्। यसो भन्नलाई देह-अभिमान आउनु हुँदैन। जहाँ ठूलो सेवा केन्द्र छ त्यहाँ प्रदर्शनी पनि गर्नु पर्छ। चित्र टाँगिएको होस्- गेट वे टु हेविन। अहिले स्वर्गको द्वार खुलिरहेको छ। यो हुनै लागेको लडाईं भन्दा पहिला आफ्नो वर्सा लिनुहोस्, जसरी मन्दिरमा दिनहुँ गइन्छ, त्यस्तै तपाईंहरूको पछाडि पाठशाला छ। चित्र टाँगेमा सम्झाउन सहज हुन्छ। कोसिस गर हामीले पाठशालालाई चित्रशाला कसरी बनाउने? भव्यता भयो भने मनुष्यहरू आउँछन्। बैकुण्ठ जाने मार्ग, एक सेकेण्डमा ज्ञान बुझ्ने मार्ग। बाबा भन्नुहुन्छ- कुनै पनि तमोप्रधान बैकुण्ठ जान सक्दैन। नयाँ दुनियाँमा जानको लागि सतोप्रधान बन्न छ, यसमा केही खर्च हुँदैन। न कुनै मन्दिर वा चर्च आदिमा जाने आवश्यकता छ। याद गर्दै-गर्दै पवित्र बनेर सिधै परमधाम जान्छौ। मैले ग्यारेन्टी दिन्छु तिमी यसरी अपवित्रबाट पवित्र बन्छौ। सृष्टि-चक्रमा गेट ठूलो राख्नुपर्छ। स्वर्गको द्वार कसरी खुल्छ। कति स्पष्ट छ। नर्कको द्वार बन्द हुनु छ। स्वर्गमा नर्कको नाम हुँदैन। कृष्णलाई कति याद गर्छन्। तर यो कसैलाई थाहा छैन- उहाँ कहिले आउनु हुन्छ, केही पनि जानेका छैनन्। बाबालाई नै चिनेका छैनन्। भगवानले हामीलाई फेरि राजयोग सिकाउनु हुन्छ- यो याद भयो भने कति खुसी होला। यो पनि खुसी रहोस्- म ईश्वरीय विद्यार्थी हुँ। यो किन बिसिन्छौ? अर्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सारा दिन मुखबाट बाबा-बाबा निस्किरहोस्। कम से कम प्रदर्शनी आदिमा सम्झाउँदा मुखबाट हजारौं पटक बाबा-बाबा निस्कियोस्।

२) यी आँखाबाट सबै कुरा देखेर पनि एक बाबाको मात्रै याद होस्, आपसमा कुरा गर्दा तेस्रो नेत्रद्वारा आत्मालाई र आत्माका पितालाई देख्ने अभ्यास गर्नु छ।

वरदान:- निरस वातावरणमा खुसीको झलकको अनुभव गराउने एभरहेप्पी भव
एभरहेप्पी अर्थात् सदा खुसी रहने वरदान जुन बच्चाहरूलाई प्राप्त छ उनीहरू दुःखको लहर उत्पन्न गर्ने वातावरणमा, निरस वातावरणमा, अप्राप्तिको अनुभव गराउने वातावरणमा पनि सदा खुसी रहन्छन् र आफ्नो खुसीको झलकले दुःख र उदासीको वातावरणलाई यसरी परिवर्तन गर्नेछन् जसरी सूर्यले अन्धकारलाई परिवर्तन गरिदिन्छ। अन्धकारको बीचमा प्रकाशित गर्नु, अशान्तिमा शान्ति ल्याउनु, नीरस वातावरणमा खुसीको झलक ल्याउनु- यसलाई भनिन्छ सदा खुशी (एभरहेप्पी)। वर्तमान समयमा यसै सेवाको आवश्यकता छ।

स्लोगन:- जसलाई शरीरको कुनै पनि आकर्षणले आफूतर्फ आकर्षित गर्दैन, ऊ नै अशरीरी हो।